

hoc nostrū, opinor, cūm
animus abest, mortuum
est, ac foetidum: ita, nisi
se animus ad precatio-
nem excitat, mortuus est
miser, ac foetidus.

Atq̄ quavis morte ac-
cerbius putandū esse, pre-
catione spoliari, Vates il-
le nos Daniel docet; qui
mori maluit, quā trib.
dieb. à precib. retardari.
Neq̄, n. ut contra pietatē
aliquid faceret, p̄cepit Rex
ille Persarū, sed illud a-
gebat, ut trium dierum
cessationem reperiret.
Nam sine diuino nutu
bonum nullum in nostros
animos venerit: nutus
verò diuinus labores no-
biscum aggreditur, eos-
quē præclare subleuat,
si preces videat à nobis
diligere, nosquē assidue
DEVM orare, ac spe-
rare cuncta inde ad nos
bona descensura. Quan-

ἡμέτερον, ψυχῆς μὴ παρῆ-
σης, νεκρόν ἐστι, ἢ δυσώδης,
ἔτω ψυχῆς μὴ κινήσης ἐ-
αυτῷ εἰς πνευστικῶν, νε-
κρό ἐστι, καὶ ἀθλία, καὶ
δυσώδης.

Ἄλλὰ μὲν ὅτι γε θα-
νάτου παντός πικρότερον ἡ-
γείσθαι προσήκει, σεσηθῆναι,
πνευστικῆς, διδάσκει κα-
λῶς ἡμᾶς Δανιὴλ ὁ μέγας
πνευστικῆς, μακρόν τι ἐ-
λόμμενος ἀποθανεῖν, ἢ τρεῖς
ἡμέρας μόνον σεσηθῆναι
πνευστικῆς. ἔ γὰρ ἀσεβῆ-
σαι τέτω πνευστικῶν ὁ
τῶν Περσῶν βασιλεὺς,
ἀλλὰ τρεῖς ἡμέρας μόν-
ον σκοπέμενος ἀπεθῆναι.
ἀνδρὶ γὰρ τῆς θείας ἐροπῆς,
ὅτι καὶ π τῶν ἀγαθῶν εἰς
τας ἡμετέρας ἔλθοι ψυ-
χάς. Θεὸς δὲ ἐροπὴ σωε-
φάπεται τῶν πόνων ἡμῶν,
καὶ τέτρεσ ἑπικρατίζει κα-
λῶς, ἀνὶ ἰδίῃ πνευστικῶν
ἀγαπῶντας, καὶ σωε-
χῶς τῷ Θεῷ δεομένους,
καὶ